

CHƯƠNG 15

Cùng lúc đó, Hung Thần cũng vung chưởng đẩy vào Oán Hồn để làm lệch đòn đá của hắn. Nhưng đã quá muộn, chân Oán Hồn đã chạm vào Hoàng y đại hán.

Hung Thần vừa vung chưởng vừa hét với lại cho Ác Sát và Nộ Quỷ:

—Lấy vũ khí, đừng dùng tay không đối phó với chúng.

Nhưng Hung Thần đã kêu lên một tiếng thảm thiết, ngã lăn ra trên nền đất.

Tiếp đó là Oán Hồn cũng ngã nhào theo lão.

Ác Sát, Nộ Quỷ cả kinh thét lớn:

—Tên lão tặc thật là âm độc, đã cho thuộc hạ mặt «thiết giáp tàng đao», lại còn bôi thêm kịch độc.

Tạo Hoá Lão Nhân lạnh lùng nói:

—Không sai, trên giáp có bôi kịch độc, ngoại trừ giải dược độc môn của lão phu ra thì không còn cách nào cứu chữa cả.

Đoạn lão cho tay vào bọc lấy ra một bình ngọc nhỏ nói:

—Giải dược ở đây, chỉ cần Tứ Đại Hung Nhân các người đồng ý gia nhập Tạo Hóa Môn thì nó sẽ là của các người.

Ác Sát không đợi Tạo Hóa Lão Nhân nói hết lời, lập tức tung người lao về phía lão. Tả thủ vẩy ra phát một đạo phách không chưởng kích thẳng vào ngực Tạo Hóa Lão Nhân, hữu thủ cong lại thành trảo chộp lấy bình thuốc trong tay đối phương.

Tạo Hóa Lão Nhân chỉ cười lạnh một tiếng, hữu thủ hướng ra tiếp lấy một chưởng của Ác Sát.

Hai cổ kinh lực âm nhu chạm nhau, tạo nên một trận cuồng phong nhỏ trong đại sảnh. Ánh nền bập bồng như muốn tắt.

Cả người Hắc Sát bị đẩy bật lại như cánh diều đứt dây.

Nộ Quỷ vội lao người ra đỡ lấy thân hình đang rơi của Ác Sát, giúp gã lấy lại thăng bằng.

Tạo Hoá Lão Nhân tuy một chưởng có thể đẩy lùi Ác Sát nhưng cũng không khỏi lắc mình vài cái.

Vương Thông Huệ nhìn chăm chăm vào mặt Tạo Hóa Lão Nhân, song mục phát xạ hàn quang nói:

—Đương kim võ lâm đã hình thành thế đối đầu gay gắt. Tạo Hóa Môn của người muốn được độc lập đứng giữa hai thế lực này đó là muốn tự nhận lấy sự diệt vong. Người nên suy nghĩ kỹ những lời ta vừa nói.

Tạo Hoá Lão Nhân cười lạnh đáp lời:

—Nếu như các người thái quá, đừng trách lão phu hợp tác với Mai Hoa Môn.

Vương Thông Huệ hơi biến sắc nói:

—Người còn chấp mê bất ngộ thì đừng trách bản Minh chủ thủ đoạn tàn ác.

Nói đoạn, nàng giơ cao Minh Chủ Lệnh Kỳ trong tay vẫy nhẹ.

Hạ Hầu Cương đột nhiên ngẩng mặt lên hú một tiếng dài như long ngâm.

Vương Thông Huệ lạnh lùng nói tiếp:

—Thời gian không còn nhiều nữa, nếu như người vẫn không hối cải thì Tạo Hóa Môn kể từ nay vĩnh viễn xóa tên trên giang hồ.

Từ bốn phía lúc này truyền lại những tiếng hú dồn dập đáp trả lại tiếng hú của Hạ Hầu Cương.

Vương Thông Huệ lại nói tiếp:

—Bốn phía của toà trang viện này đã bố trí hơn trăm cao thủ mai phục, chỉ cần ta ra lệnh sẽ lập tức hủy diệt nơi này, san thành bình địa, một mảnh ngói cũng không còn lành lặn.

Tạo Hóa Lão Nhân chú ý lắng nghe những tiếng hú truyền lại, quả nhiên là tiếng hú phát ra từ bốn phía xung quanh trang viện. Sắc mặt lão hơi biến đổi, nhưng vẫn trầm mặc không nói lời nào.

Lãnh Như Băng thầm nghĩ: “Vương Thông Huệ phô trương thanh thế, chắc hẳn muốn dọa cho Tạo Hóa Lão Nhân phải đầu hàng.”

Chàng đang nghĩ ngợi thì đột nhiên nghe tiếng y phục phát gió, hai bóng người từ trên mái nhà nhảy xuống bước vào đại sảnh.

Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn hai người mới tới, thì ra là Thần Phán Trần Hải và Sâm Tiên Long Thiên Lộc, trong lòng lo lắng thầm nhủ: “Ta còn tiếp tục đứng đây, chắc chắn sẽ bị hai người này hoài nghi ép vào đại sảnh chứ chẳng chơi.”

Ý niệm vừa chuyển, chàng liền len lén rời khỏi chỗ đang đứng.

Vương Thông Huệ ngồi trong đại sảnh cũng nhìn thấy Lãnh Như Bằng, đang định cất tiếng gọi thì Trần Hải và Long Thiên Lộc đã song song bước vào.

Sâm Tiên Long Thiên Lộc thấy Hung Thần và Oán Hồn nằm sóng soài dưới đất liền quay sang Vương Thông Huệ hành lễ rồi hỏi:

—Dám hỏi Minh chủ, hai người này làm sao mà thọ thương?

Vương Thông Huệ khẽ gật đầu nói:

—Họ đã trúng phải ám toán của Tào Hóa Môn.

Long Thiên Lộc bước tới cúi người xem xét vết thương của bọn Hung Thần, Oán Hồn hai người, rồi ngẩng mặt lên nói:

—Thương thế thì không sao, nhưng họ đã trúng độc rất nặng.

Vương Thông Huệ mày liễu hơi chau lại hỏi:

—Có còn cứu được không?

Long Thiên Lộc mỉm cười nói:

—Có Bàn mỗ ở đây, nếu như để họ chết vì trúng độc, há chẳng phải là mất mặt lắm sao?

Tào Hóa Lão Nhân thấy vậy liền cười khẩy nói:

—Lão phu không tin các hạ có thể giải được độc dược đặc chế của Tào Hóa Môn.

Long Thiên Lộc nói:

—Không tin thì để ta giải độc cho người xem.

Nói đoạn lão đưa tay vào trong bọc lấy ra một bình ngọc trắng, đổ ra mấy hoàn thuốc đỏ như máu nói:

—Tuy Bàn mỗ không còn dụng độc, nhưng trong người lúc nào cũng mang theo linh đan giải độc, có thể giải bách độc trong thiên hạ.

Tào Hoá Lão Nhân lạnh lùng nói:

—Điều này lão phu không tin.

Long Thiên Lộc không nói gì, lấy tay đỡ Hung Thần ngồi dậy, banh miệng ra nhét một viên thuốc vào miệng hắn rồi dùng chưởng vỗ nhẹ vào lưng cho thuốc trôi xuống. Tiếp đó lão cũng làm y như vậy với Oán Hồn.

Cả căn đại sảnh im lặng như tờ, tất cả các ánh mắt đều tập trung vào Hung Thần và Oán Hồn, đợi phản ứng của hai người.

Đây là một canh bạc lớn mà Long Thiên Lộ đã dùng thanh danh cả đời mình để đặt cược vào đó. Lão đã nói sẽ giải độc được cho bọn Hung Thần, Oán Hồn nay nếu chúng có mệnh hệ gì thì thanh danh gầy dựng mấy chục năm của lão coi như trôi theo dòng nước.

Vương Thông Huệ cũng bị canh bạc này hấp dẫn mà nhất thời quên đi sự hiện diện của Lãnh Như Băng.

Lãnh Như Băng liền nhân cơ hội này dẫn người nấp sau cánh cửa ra vào, tránh đi sự chú ý của quần hào.

Ước chừng một tuần trà công phu, Hung Thần chớp chớp hai mắt, từ từ ngồi dậy. Bản tính Hung Thần xưa nay vốn hung tàn bạo ngược, tuy đã bị Vương Thông Huệ thuần hóa không ít nhưng gã vừa bị trúng kế của Tào Hóa Lão Nhân, đương nhiên căm giận vô cùng. Bất giác hung tính lại nổi lên, song thủ vươn ra chộp lấy hai chân hoàng y đại hán, hét lớn một tiếng dùng thân mình hấn làm vũ khí quật tới Tào Hóa Lão Nhân.

Tào Hóa Lão Nhân biết rõ sự lợi hại của chất độc bôi trên áo giáp hoàng y đại hán nên không dám vọng động ngạnh tiếp, vội lắc mình tránh đòn.

Vương Thông Huệ thấy vậy thì hét lớn:

—Dừng tay.

Hung Thần tuy hung tàn ngạo ngược nhưng đối với Vương Thông Huệ thì dường như kính ngưỡng vạn phần, vừa nghe tiếng hét của nàng thì lập tức đình thủ, tung mình thoái lui.

Long Thiên Lộ mỉm cười nhìn Tào Hóa Lão Nhân nói với vẻ châm chọc:

—Lời của Bàng mỗ không phải là giả chứ?

Tào Hóa Lão Nhân ngẩn người nhìn về phía cây bạch dương lớn phía ngoài đại sảnh, không nói câu nào. Đối với câu nói châm chọc của Long Thiên Lộ tựa hồ không nghe thấy gì vậy.

Vương Thông Huệ là nhân vật tinh minh, thấy vậy liền quay sang thấp giọng nói với Hạ Hầu Cương:

—Trên cây bạch dương có người đang ẩn nấp, đó mới chính là kẻ chủ trì toàn cuộc hôm nay, mau bắt hấn phải hiện thân.

Hạ Hầu Cương khẽ «dạ» một tiếng, đưa tay vào bọc rút ra một thanh đoản kiếm, tung người lao ra ngoài đại sảnh ngẩng đầu lên cây bạch dương nói lớn:

—Võ lâm Minh chủ ở đây, bằng hữu phương nào còn không mau xuất hiện tiếp kiến?

Chỉ nghe người trên cây cười khanh khách nói:

—Vương gia muội tử thật là oai phong!

Lời vừa dứt thì một huyền y thiếu nữ dung mạo đẹp tựa thiên tiên đã phiêu hốt hạ thân xuống trước mặt Hạ Hầu Cương.

Hạ Hầu Cương vừa nhìn thấy huyền y thiếu nữ thì bất giác không cầm được thối lui hai bộ.

Chỉ nghe tiếng Vương Thông Huệ từ trong đại sảnh truyền ra:

—Có phải Công Tôn tử tử đại giá quang lâm?

Hạ Hầu Cương vội đáp lời:

—Không sai, chính là Mai Hoa Môn chủ Công Tôn Ngọc Sương.

Công Tôn Ngọc Sương không thèm để ý đến Hạ Hầu Cương, yểu điệu cất bước đi vào đại sảnh.

Quần hào đứng sau Vương Thông Huệ thấy nàng vội lấy binh khí ra để phòng. Chỉ có Vương Thông Huệ và Trần Hải là vẫn giữ được sự bình tĩnh ban đầu, ngồi yên không hề cử động.

Công Tôn Ngọc Sương đảo mắt nhìn quần hào một vòng rồi mỉm cười nói:

—Vương cô nương cuối cùng đã đạt được sở nguyện, ngồi lên ghế Minh Chủ Võ Lâm.

Vương Thông Huệ nói:

—Công Tôn cô nương quá khen!

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười đáp lại:

—Tiếc rằng hôm nay Vương cô nương đã đến chậm một bước. Tào Hóa Môn đã quy phục Mai Hoa Môn. Ta thật lòng cảm thấy rất ngại, làm phí của cô nương một phen tâm cơ.

Vương Thông Huệ ngẩn người, trợn trừng mắt nhìn Tào Hóa Lão Nhân hỏi:

—Việc này là thế nào?

Tào Hóa Lão Nhân nghiêm túc nói:

—Không sai.

Vương Thông Huệ cười nhạt nói:

—Công Tôn tử tử lúc nào cũng nhanh hơn tiểu muội một bước, thật làm cho tiểu muội vô cùng khâm phục.

Công Tôn Ngọc Sương cũng cười nhạt đáp lại:

—Chỉ mong là cô nương không khẩu thị tâm phi là được.

Vương Thông Huệ mỉm cười ôn hoà nói:

—Đây là những lời thật lòng của tiểu muội, bất quá...

Công Tôn Ngọc Sương buột miệng hỏi:

—Bất quá cái gì?

Vương Thông Huệ đáp:

—Một Tạo Hoá Môn nhỏ bé đâu thể quyết định được đại thế võ lâm?

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười nói:

—Nếu như cô nương còn muốn đêm nay rời khỏi đây trong bình yên thì không nên nói chuyện võ lâm đại thế với ta.

Vương Thông Huệ nói:

—Công Tôn tử tử đêm nay đã không mang theo ác ý mà đến, vậy tiểu muội xin cáo từ ở đây.

Công Tôn Ngọc Sương liền cất tiếng châm chọc:

—Cô nương bất tất phải lo lắng như vậy.

Vương Thông Huệ nghe câu nói này thì hơi biến sắc nói:

—Công Tôn tử tử còn gì chỉ giáo?

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười thần bí nói:

—Ta có một tin tức rất xấu báo cho Vương Minh chủ.

Vương Thông Huệ tò mò hỏi:

—Tử tử có tin tức gì muốn nói cho tiểu muội?

Công Tôn Ngọc Sương vẫn mỉm cười nói:

—Là tin tức liên quan đến Vương Tích Hương, Vương cô nương...

Vương Thông Huệ khẽ chau đôi mày liễu lại hỏi:

—Vương cô nương ra sao?

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng buông gọn:

—Chết rồi.

Vương Thông Huệ phẫn nộ hét lớn:

—Là người đã giết cô nương ấy?

Công Tôn Ngọc Sương cười cười đáp:

—Không phải, nàng ta bệnh mà chết. Có điều, cô nương có đem món nợ này tính sổ cho ta, ta cũng vô cùng vui mừng mà tiếp nhận.

Vương Thông Huệ bị chấn động tinh thần, ngẩn người ngây dại một lúc mới khai khẩu:

—Ta không tin.

Công Tôn Ngọc Sương cười lạnh nói:

—Tin hay không tin là do cô nương. Vương Tích Hương đã chết rồi, dù sao cô ta cũng đâu thể phục sinh.

Vương Thông Huệ hít sâu một hơi thanh khí để lấy lại bình tĩnh rồi nói:

—Vương cô so về tài năng, trí tuệ với cô nương thì thế nào?

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười nói:

—Có thể nói là hơn một chút.

Vương Thông Huệ mỉa mai nói:

—Theo ngu kiến của tiểu muội thì có thể nói so về tài trí Vương cô nương hơn Công Tôn tỷ tỷ rất nhiều mới đúng.

Công Tôn Ngọc Sương cười khanh khách nói:

—Quan điểm bất đồng, Vương Minh chủ nhận định như vậy ta cũng không có cách gì làm cô nương thay đổi được chủ kiến của mình...

Đột nhiên, nàng ngừng một chút rồi lại cất cao giọng nói tiếp:

—Cứ cho là Vương cô nương tài năng, trí tuệ đều hơn ta rất nhiều, nhưng nàng ấy đã là minh nhật hoàng hoa, trong cuộc đời này cô nương không thể nào gặp được Vương Tích Hương nữa.

Tinh thần của Vương Thông Huệ từ từ trấn định, nàng cảm khái nói:

—Khi tiểu muội và Vương cô nương chia tay, nàng ấy không hề nói đến bệnh tình của mình, có lẽ muốn giấu kín tâm sự trong lòng không nói ra.

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng nói:

—Tuy ta không tận mắt nhìn thấy Vương cô nương tuyệt khí, nhưng bệnh tình của Vương cô nương lúc ấy, đừng nói là Công Tôn Ngọc Sương này, chỉ cần người hiểu chút võ nghệ hay y đạo nào cũng có thể nhìn ra cô nương ấy không còn hy vọng. Việc này Vương Minh chủ có tin hay không thì tùy, chúng ta cũng không nên vì chuyện này mà tranh cãi nữa.

Nói đến đây thì Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười, ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

—Còn có một chuyện nữa, cũng liên quan đến Vương Tích Hương.

Vương Thông Huệ hiếu kỳ hỏi:

—Công Tôn tử tử còn chuyện gì nữa?

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười bí hiểm nói:

—Là chuyện Lãnh Như Băng...

Nói đến đây thì cố ý dừng lại không nói nữa.

Vương Thông Huệ quả nhiên không dẫn lòng được lên tiếng hỏi:

—Lãnh Như Băng làm sao?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Vương Tích Hương hoành đao đoạt ái, cướp đi Lãnh Như Băng, chuyện này có lẽ cô nương vẫn không tin.

Vương Thông Huệ chỉ thấy trước mắt như tối sầm lại, tim đập thành thạch, khí huyết trào dâng trong lồng ngực, lảo đảo như muốn ngã. Nhưng chỉ trong tích tắc nàng đã khôi phục được trạng thái tâm lý ban đầu, trấn định tinh thần mỉm cười nói:

—Cho dù là thật, tiểu muội cũng nên chúc mừng hai người họ một tiếng.

Công Tôn Ngọc Sương nhìn chăm chăm vào mặt Vương Thông Huệ nói:

—Cái gì? Cô nương thật sự không cảm thấy đau khổ chút nào sao?

Vương Thông Huệ cười khổ đáp:

—Tự nhiên là thật lòng. Lãnh tướng công đường đường một đấng quân tử, Vương cô nương là tuyệt thế tài nữ của đời nay. Tiểu muội tại sao lại không thể thật tâm chúc mừng cho cặp tài tử giai nhân đó chứ?

Công Tôn Ngọc Sương cười khanh khách nói:

—Đây có phải là lời thật lòng của Vương cô nương không ta làm sao biết được?

Vương Thông Huệ chỉ mỉm cười đáp lại rồi nói:

—Công Tôn tử tử nhắc đến Lãnh Như Băng, xem ra trong lòng vẫn còn nhớ nhung chàng.

Công Tôn Ngọc Sương không chút ngại ngùng, dứt khoát trả lời:

—Không sai. Quả thật ta đang rất nhớ nhung chàng.

Vương Thông Huệ nở một nụ cười tươi như hoa:

—Thì ra là vậy. Chẳng trách Công Tôn tử tử cứ trù cho Vương cô nương chết sớm.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Không cần ta trù ẻo, e rằng lúc này xác cô ấy đã vùi sâu dưới ba thước đất rồi.

Vương Thông Huệ đột nhiên đứng dậy nói:

—Những lời Công Tôn tử tử muốn nói đã hết chưa?

Công Tôn Ngọc Sương cất giọng lạnh như băng đáp lời:

—Chưa hết. Vừa nãy là chúng ta nói đến chuyện tư, giờ hãy nói đến chuyện chính.

Vương Thông Huệ nghe vậy thì khẽ đảo mắt thâm nghĩ: “Công Tôn Ngọc Sương không đem theo thủ hạ, nếu như nàng ta đơn thân độc mã đến đây, dù có thêm Tạo Hoá Môn trợ lực đi nữa thì phe ta vẫn miễn cưỡng đối phó được.”

Trong lòng thâm tính toán như vậy, nhưng miệng vẫn ngọt ngào nói:

—Tiểu muội xin rửa tai lắng nghe.

Công Tôn Ngọc Sương chỉnh sắc mặt, nghiêm giọng nói:

—Cô nương đã ngồi lên tọa vị Võ Lâm Minh Chủ, quang vinh một đời, thiết nghĩ con người sau khi bước lên đỉnh cao danh vọng thì cũng nên biết dừng cảm thối lui. Quân hào chịu nhận sự chỉ huy của cô nương, quá nửa là vì đối phó Công Tôn Ngọc Sương này...

Nói đến đây thì nàng dừng lại thở dài rồi nói tiếp:

—Bất luận cô nương có thừa nhận hay không, nhưng ta biết trong lòng cô nương hiểu rất rõ, trong lúc cô nương tranh đoạt chức vị Võ Lâm Minh Chủ, nếu

như ta xuất lực phá đám thì e rằng ba chữ Vương Thông Huệ sẽ không có giá trị như ngày hôm nay đâu.

Vương Thông Huệ lập tức đáp trả:

—Công Tôn tử tử nói như vậy là sai rồi. Danh vị của Hoàng Sơn Thế Gia chẳng hề thua kém danh vị của Minh Chủ Võ Lâm chút nào.

Công Tôn Ngọc Sương hơi biến sắc mặt, hỏi lại:

—Như vậy cô nương kiên quyết đối đầu với ta đến cùng?

Vương Thông Huệ đáp lời:

—Tiểu muội không có ý này, nhưng phải xem ý Công Tôn tử tử thế nào đã?

Ngữ khí của Công Tôn Ngọc Sương càng lúc càng trở nên lạnh lùng:

—Ta báo thù cho song thân phụ mẫu, như vậy thì có điểm nào không đúng?

Vương Thông Huệ ôn tồn nói:

—Nếu như Công Tôn tử tử thấu tình đạt lý, có thể triệu tập thiên hạ anh hùng, công định thị phi, lúc đó tiểu muội nhất định sẽ góp một phần sức lực...

Công Tôn Ngọc Sương nghe chưa hết câu thì tức giận ngắt lời:

—Việc riêng của ta đâu cần cô nương xen vào...

Hai mắt nàng trợn trừng, tựa hồ như hai ngọn lửa hừng hực có thể thiêu cháy bất cứ thứ gì, ngữ khí trở nên lạnh lùng hơn băng giá:

—Ta vì không muốn cô nương bị cuốn vào vòng xoáy này nên mới khuyên cô nương dừng cảm thoái lui, nếu cô nương nghĩ rằng ta sợ cô nương thì cô lầm.

Vương Thông Huệ mỉm cười ôn hoà nói:

—Thịnh tình của Công Tôn tử tử tiểu muội xin tâm lãnh. Tiểu muội đã được đồng đạo võ lâm tôn làm Minh chủ, lẽ nào có thể tọa thị bàng quan nhìn Công Tôn tử tử tạo kiếp trong chốn võ lâm?

Công Tôn Ngọc Sương khẽ đổi sắc mặt nói:

—Vương Tích Hương đã chết, cô nương không còn ai chống lưng phía sau nữa, nếu như vẫn còn chấp mê bất ngộ, vậy cũng đừng trách Công Tôn Ngọc Sương này thủ đoạn tàn độc.

Vương Thông Huệ vẫn mỉm cười nói:

—Nếu như Công Tôn tử tử không chịu dừng tay, quyết tạo ra một trận đại đồ sát trong võ lâm, vậy thì tiểu muội cũng bồi tiếp đến cùng.

Sắc mặt Công Tôn Ngọc Sương trở nên xanh xám rất khó coi. Đột nhiên nàng cất tiếng cười khanh khách như chuông ngân rồi nói:

—Được lắm, sau khi trời sáng chúng ta sẽ trở thành sinh tử đối đầu, không phải ngươi tử thì là ta vong.

Vương Thông Huệ nói:

—Hảo, niệm tình chúng ta thuở trước, đêm nay tiểu muội sẽ bỏ qua cho Tào Hoá Môn.

Nói đến đây thì nàng ngừng lại, mục quang chuyển sang phía Tào Hóa Lão Nhân lạnh lùng nói tiếp:

—Sau khi trời sáng, Tào Hóa Môn cũng giống như Mai Hoa Môn trở thành công địch của cả võ lâm.

Tào Hóa Lão Nhân cười ha hả nói:

—Đến càng nhiều càng tốt, lão phu cũng đang muốn đem võ công Tào Hóa Môn đi tranh hùng trong thiên hạ đây.

Vương Thông Huệ không để ý đến lão, chỉ phát lá Minh Chủ Lệnh Kỳ trong tay nói với quần hào:

—Chúng ta đi!

Nói đoạn cất bước hướng ra phía cửa.

Vương Phi Dương đột nhiên bước nhanh đến bên cạnh nàng thấp giọng nói:

—Đệ tử vừa nãy mới xuất thủ của Tào Hoá Lão Nhân chính là vị sư đệ đã thất tung mà bấy lâu nay Lãnh huynh đệ khổ công tìm kiếm.

Vương Thông Huệ đã ra gần đến cửa, nghe Vương Phi Dương nói vậy liền dừng lại hỏi:

—Có nhìn nhầm người không?

Vương Phi Dương đáp một cách chắc chắn:

—Tuyệt đối không.

Vương Thông Huệ liền quay đầu lại nói với Công Tôn Ngọc Sương:

—Công Tôn tử tử, tiểu muội còn có một việc muốn nhờ vả, không hiểu Công Tôn tử tử có thể đáp ứng được không?

Công Tôn Ngọc Sương nhíu mày hỏi:

—Cô nương còn chuyện gì?

Vương Thông Huệ ôn hoà nói:

—Tiểu muội muốn nhờ Công Tôn tử tử đòi một người của Tào Hoá Môn.

Công Tôn Ngọc Sương thông minh tuyệt thế nhưng cũng không hiểu ý tứ của Vương Thông Huệ, nàng ngẩn người ra một chút rồi hỏi lại:

—Cô nương muốn đòi một người ư?

Vương Thông Huệ nói:

—Hắn bất quá chỉ là một đệ tử của Tào Hóa Môn, bất luận đi theo bên nào cũng không hề ảnh hưởng gì đến thế cuộc.

Công Tôn Ngọc Sương trầm nhủ: “Không biết tiểu nha đầu định giở trò gì?”

Ngoài miệng nàng vẫn lạnh lùng nói:

—Đã không có ảnh hưởng, vậy cô nương còn muốn đòi người làm gì?

Vương Thông Huệ nói:

—Lý do hết sức đơn giản.

Công Tôn Ngọc Sương vẫn chưa hiểu liền hỏi:

—Mau nói ra xem.

Vương Thông Huệ liền giải thích:

—Bởi vì đó là con cái của một vị thân thích họ xa của tiểu muội, hắn bị Tào Hóa Lão Nhân bắt cóc, thu phục làm môn hạ.

Công Tôn Ngọc Sương quay sang nhìn Tào Hóa Lão Nhân một cái rồi hỏi Vương Thông Huệ:

—Là ai?

Vương Thông Huệ không trả lời mà hỏi lại:

—Nếu như tử tử không đáp ứng thì tiểu muội nói ra phỏng có ích gì?

Công Tôn Ngọc Sương trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi nói:

—Nếu như cô nương không lừa ta, ta sẽ đáp ứng.

Vương Thông Huệ quay sang gật đầu một cái với Vương Phi Dương.

Vương Phi Dương liền chỉ tay vào Lý Tiểu Hồ nói:

—Chính là đồng tử đứng bên cạnh Tào Hóa Lão Nhân.

Công Tôn Ngọc Sương uyển chuyển bước đến cạnh Lý Tiểu Hồ hỏi lại:

—Là vị tiểu huynh đệ này?

Vương Phi Dương nói:

—Không sai.

Công Tôn Ngọc Sương quay sang nhìn Lý Tiểu Hồ hỏi hẩn:

—Tiểu huynh đệ, người họ gì?

Lý Tiểu Hồ đáp cộc lốc:

—Họ Lý.

Công Tôn Ngọc Sương vẫn dụi dằm hỏi tiếp:

—Người có quen biết vị Vương cô nương kia không?

Lý Tiểu Hồ đã bị Tào Hóa Lão Nhân cho uống «Tạo Hóa Đơn», ngoại trừ biết mình họ Lý ra, tất cả quá khứ hẩn đã quên sạch sành sanh. Hẩn tròn mắt nhìn Vương Thông Huệ nói:

—Không biết.

Công Tôn Ngọc Sương lại chỉ tay vào Tào Hóa Lão Nhân hỏi:

—Ông ta là ai?

Lý Tiểu Hồ đáp:

—Là sư phụ ta.

Vương Thông Huệ thấy vậy liền cất tiếng:

—Không thể hỏi như vậy được, tuổi hẩn còn nhỏ đương nhiên không thể nhớ ra tiểu muội được.

Long Thiên Lộ đứng bên cạnh xen vào:

—Cho dù tuổi hẩn lớn hơn nữa, nếu uống thuốc của Tào Hóa Môn vào thì mọi quá khứ đều như trôi theo dòng nước.

Công Tôn Ngọc Sương liếc mắt nhìn Lý Tiểu Hồ rồi nói với Tào Hóa Lão Nhân:

—Có thể cho họ đem hẩn đi không?

Tào Hóa Lão Nhân làm ra vẻ khó xử nói:

—Trong số đệ tử của lão khiếu, tên này có tư chất nhất. Lão khiếu đang định bồi dưỡng hẩn để hẩn kế thừa y bát Tào Hóa Môn sau này, để bọn họ đem đi không phải đáng tiếc lắm sao?

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười nói:

—Đừng lo, ta sẽ tìm cho lão một truyền nhân khác.

Nàng ngừng lại một chút rồi quay sang nói với Vương Thông Huệ:

—Hãy chăm sóc hẳn cho tốt.

Nói đoạn đưa tay vỗ nhẹ lên đầu Lý Tiểu Hồ hai cái.

Vương Thông Huệ thông minh tuyệt đỉnh, trong lòng lập tức cảnh giác.

Chỉ nghe Công Tôn Ngọc Sương ôn nhu nói với Lý Tiểu Hồ:

—Tiểu huynh đệ hãy đi theo vị tỷ tỷ kia nhé.

Lý Tiểu Hồ quay đầu lại nhìn Tào Hóa Lão Nhân, rồi miễn cưỡng bước đi về phía Vương Thông Huệ.

Vương Thông Huệ đưa tay nắm lấy tay hẳn, rồi đột nhiên tay kia xuất thủ điểm nhanh như chớp vào Thụy huyết. Nàng đỡ lấy thân hình Lý Tiểu Hồ đưa cho Vương Phi Dương thấp giọng nói:

—Cống hẳn rời khỏi đây.

Nói đoạn, nàng ngược mắt nhìn Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Tỷ tỷ đã hạ thủ trên người hẳn?

Công Tôn Ngọc Sương chỉ mỉm cười nói:

—Cô nương quá đa nghi. Cẩn thận là tốt nhưng quá cẩn thận như vậy làm sao lãnh đạo anh hùng thiên hạ?

Vương Thông Huệ liền đáp trả:

—Đây là chuyện của tiểu muội, tỷ tỷ đâu cần quan tâm. Nếu không còn gì nữa, tiểu muội xin cáo biệt ở đây.

Nói đoạn quay người bước ra cửa.

Công Tôn Ngọc Sương nói với theo:

—Vị tiểu huynh đệ đó đã uống «Tạo Hoá Đơn», cô nương cần phải cẩn thận.

Tào Hóa Lão Nhân thường ngày kêu ngạo, độc đoán nhưng đứng trước Công Tôn Ngọc Sương dường như chuột thấy mèo vậy. Đối với quyết định của Công Tôn Ngọc Sương không hề phản đối, chỉ đứng lặng lẽ, ngơ ngẩn xuất thần.

Đoàn người do Vương Thông Huệ dẫn đến đã ra khỏi đại sảnh, Trần Hải và Long Thiên Lộc đoạn hậu.

Lãnh Như Băng biết rõ khi nãy mình đã bị Vương Thông Huệ hoài nghi, tất nhiên không thể nào dấu nổi con mắt của Công Tôn Ngọc Sương, chỉ cần chàng bước ra chỗ sáng là lập tức sẽ bị Công Tôn Ngọc Sương nhận ra thân phận. Mắt thấy Vương Thông Huệ đem Lý Tiểu Hồ đi, trong lòng chàng càng trở nên thấp thỏm không yên. Lãnh Như Băng thầm nghĩ: “Lúc này ta không có cách nào rời khỏi đây, chỉ còn cách tìm chỗ nào ẩn thân tạm thời, đợi Công Tôn Ngọc Sương đi khỏi mới nghĩ cách ra khỏi trang viện vậy.”

Nhưng ánh sáng trong đại sảnh rõ tựa ban ngày, ngoại trừ nắp sau cánh cửa chàng chẳng còn có chỗ nào ẩn thân được nữa. Chàng đang không biết làm sao thì đột nhiên Công Tôn Ngọc Sương hét lớn:

—Là người nào?

Lãnh Như Băng thầm nhủ: “Thôi chết rồi!”

Chàng biết rõ nếu như chàng nói thêm câu nào nữa thì Công Tôn Ngọc Sương chắc chắn có thể nhận ra thanh âm của mình, vì thế lặng lẽ không nói tiếng nào, lao vọt ra ngoài chạy theo hướng Vương Thông Huệ.

Lúc này Vương Thông Huệ đã đi ra khỏi cánh cửa thứ hai. Trần Hải và Long Thiên Lộc đoạn hậu nên vẫn còn đứng bên trong. Lãnh Như Băng nhảy ra khỏi đại sảnh, trong nháy mắt đã ở tầm ngoài hai trượng.

Đột nhiên Công Tôn Ngọc Sương lao người phóng vút theo chàng, trầm giọng quát lớn:

—Đứng lại.

Lời vừa dứt thì người đã đến sát bên cạnh Lãnh Như Băng, tả thủ vươn ra phất nhẹ vào tay phải chàng.

Cánh tay phải của Lãnh Như Băng tê đi, nhất thời mất đi tác dụng, nhưng chàng vẫn nghiêng răng chịu đựng, không nói tiếng nào mà dùng toàn lực lao đi.

Công Tôn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng, đuổi sát theo như hình với bóng. Kinh công của nàng tuyệt thế võ lâm, tốc độ nhanh như ánh sao xa, Lãnh Như Băng lại đang thọ trọng thương, kinh công đương nhiên bị ảnh hưởng không nhỏ, vì thế chỉ sau hai cái nhún người nàng đã đến sát sau lưng Lãnh Như Băng, cử chưởng đánh xuống. Lúc này hai người đã chạy đến cánh cửa thứ hai.

Thần Phán Trần Hải từ trước đã vận công giới bị, mắt thấy Lãnh Như Băng sắp bị nguy khốn dưới chưởng của Công Tôn Ngọc Sương, lập tức đương thủ phóng ra một cỗ phách không chưởng lực, miệng hét lớn một tiếng:

—Cô nương hạ thủ lưu tình.

Một cỗ kinh lực như bài sơn đảo hải lao về phía Công Tôn Ngọc Sương.

Công Tôn Ngọc Sương nếu không để ý đến sự an nguy của bản thân, cố ý giết người thì Lãnh Như Băng chắc chắn hồn du địa phủ, nhưng nàng cũng sẽ thọ thương không nhẹ dưới chưởng lực tuyệt luân của Trần Hải. Tình thế khiến nàng không thể không hồi thân tự bảo, tả chưởng đang kích tới sau lưng Lãnh Như Băng lập tức chuyển hướng tiếp lấy kinh lực của Trần Hải.

Thần Phán Trần Hải sớm đã biết Công Tôn Ngọc Sương là người thế nào, liền tăng thêm mấy phần chân lực, sử dụng tám thành nội lực.

Công Tôn Ngọc Sương tuy võ công cao cường, nhưng người đang lạng không, không thể tự khí, nên lực đạo không đủ, tiếp xong một chưởng của Trần Hải liền lộn liên tục hai vòng trên không rồi mới hạ thân xuống mặt đất.

Lãnh Như Băng nhân lúc hai người đối chưởng, hít một hơi chân khí rồi nháy vọt qua tường đi mất.

Lúc này Vương Thông Huệ ở ngoài cửa nghe thấy tiếng hai người động thủ liền dẫn theo bọn Vương Phi Dương quay lại.

Công Tôn Ngọc Sương trừng mắt nhìn Trần Hải lạnh lùng quát:

—Người xuất chưởng cứu hấn nhưng có biết hấn là ai không?

Trần Hải hơi ngẩn người, nhưng rất nhanh khôi phục lại trạng thái bình tĩnh, cười nhạt nói:

—Công Tôn cô nương muốn giết hấn, vậy tất nhiên hấn không phải là thuộc hạ của cô nương, cũng không phải nhân vật trong Tạo Hoá Môn.

Công Tôn Ngọc Sương chau mày quát:

—Có phải người của các người dẫn đến không?

Vương Thông Huệ đưa mắt nhìn quần hào một lượt, lắc đầu nói:

—Không phải người của tiểu muội. Vương Thông Huệ này quang minh chính đại mà đến, đâu cần phải cố giả huyền hoặc.

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng nói:

—Trong cuộc đối đầu của hai chúng ta, ngoại trừ Tạo Hóa Môn lẽ nào lại có thêm một thế lực thứ tư nữa đang đợi hưởng lợi ngư ông?

Vương Thông Huệ ngẩng đầu nhìn lên trời, nói:

—Tạo Hóa Môn đã quy phục dưới tay Công Tôn tử tử rồi...

Nàng ngưng lại một lát rồi nói:

—Bất luận là ai, người đã đi rồi thì cũng không cần truy cứu làm gì nữa.

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng cất tiếng:

—Vương Thông Huệ, sau khi mặt trời mọc, một chút tình nghĩa của hai chúng ta cũng theo bóng đêm này mà tan biến. Kể từ sáng mai, chúng ta sẽ là tử đối đầu, lúc ấy thì bất chấp thủ đoạn, kẻ mạnh sẽ sống sót. Các người đi đi!

Vương Thông Huệ vẫn đứng nhìn Công Tôn Ngọc Sương.

Công Tôn Ngọc Sương thấy vậy thì lạnh lùng hỏi:

—Cô nương còn gì muốn nói?

Nói đoạn hữu thủ từ từ đưa lên ngang ngực.

Vương Thông Huệ liếc nhìn, thấy năm ngón tay trắng muốt như ngọc của Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên to lên, trong lòng không khỏi kinh hãi, nhưng cũng nhanh chóng trấn định tinh thần nói:

—Lúc này trời còn chưa sáng, chúng ta vẫn còn một chút tình xưa nghĩa cũ.

Công Tôn Ngọc Sương nghe vậy thì từ từ hạ tay xuống, ngữ khí trở nên bình hòa hơn:

—Cô nương định nói gì?

Vương Thông Huệ ôn nhu nói:

—Dù cho Vương Tích Hương có chết, tử tử cũng khó mà thắng được trận chiến này.

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

—Tại sao? Có phải là vì còn có Vương Thông Huệ cô không?

—Dựa vào võ công của Công Tôn tử tử, giết muội đầu phải chuyện quá khó, bất quá tử tử giết đi một Vương Thông Huệ, thì sẽ có thêm nhiều nghĩa sĩ anh hùng xuất hiện đối đầu với tử. Từ hàng trăm ngàn năm nay, võ lâm lúc nào mà không có phong ba bão táp, biến loạn, nhưng cũng từ trăm ngàn năm nay, võ lâm vẫn như vậy, cho dù là kẻ hùng tài đại lược đến đâu cũng không thể cải biến được giang hồ. Tử có giết muội đi nữa thì Võ Lâm có thể có năm có mười Minh chủ khác lên thay thế. Nhưng Công Tôn tử tử chỉ có một người, sau khi tử tử chết đi thì tất cả sẽ trôi hết theo dòng thời gian...

Công Tôn Ngọc Sương tức giận gằn giọng nói:

—Cô nương giáo huấn ta?

Vương Thông Huệ vẫn giữ thái độ ôn nhu nói:

—Tiểu muội chỉ muốn thành tâm khuyên nhủ.

Công Tôn Ngọc Sương mặt lạnh như băng đáp lại:

—Thịnh tình của cô nương, ta xin tâm lĩnh.

Vương Thông Huệ nói tiếp:

—Chỉ trách tiểu muội đa ngôn.

Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên hỏi một câu lạ lùng:

—Trên đầu cô nương có gì vậy?

Vương Thông Huệ tuy cảm thấy kỳ quái như vẫn trả lời:

—Một cành kim thoa.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Có thể cho ta mượn không?

Vương Thông Huệ đưa tay gỡ cành kim thoa xuống, đưa cho Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Nếu như Công Tôn tử tử thích, tiểu muội xin dâng tặng làm vật kỷ niệm.

Công Tôn Ngọc Sương đưa tay đón lấy, đưa cành kim thoa trong lòng bàn tay khế nắm lại một cái rồi lạnh lùng nói:

—Trả lại cho cô nương.

Nói đoạn xòe tay đưa cây kim thoa cho Vương Thông Huệ.

Vương Thông Huệ hơi nghi ngại quan sát, cây thoa vẫn nguyên vẹn như cũ, nàng nghĩ ngợi một chút rồi mới đưa tay nhận lấy. Nào ngờ cây kim thoa vừa mới rời khỏi lòng bàn tay Công Tôn Ngọc Sương thì lập tức vỡ vụn thành trăm mảnh nhỏ rơi lả tả xuống đất. Vương Thông Huệ khẽ rùng mình, gượng cười nói:

—Đa tạ tử tử hạ thủ lưu tình.

Công Tôn Ngọc Sương vẫn giữ thái độ lạnh băng nói:

—Kể từ sáng mai, cô nương cần cẩn thận hơn.

Vương Thông Huệ cũng mỉm cười đáp lời:

—Tỷ tỷ cũng nên bảo trọng.

Nói đoạn quay người dẫn quần hào rời khỏi Tạo Hóa Môn.

Lại nói Lãnh Như Băng, chàng sử dụng khinh công toàn lực chạy một mạch hơn mười dặm đường mới dừng lại thở dốc. Khi nãy chàng chạy như điên cuồng chỉ mong thoát thân, quên mất cả nỗi đau do vết thương gây ra. Lúc này vừa dừng lại thì thấy hữu thủ đã trở nên cứng như gỗ, cố thử nhấc lên nhưng không thể cử động nổi. Trong lòng chàng không khỏi lo lắng thầm nhủ: “Lãnh Như Băng này mà mất nốt cánh tay thì sẽ trở thành phế vật vô dụng mất.”

Trong những ngày gần đây, chàng lưu lãng khắp nơi, trải nhiều kiếp nạn, bản tính kiêu ngạo thiên sinh đã bị mài mòn quá nửa, không lâu sau thì đã khôi phục lại được sự bình tĩnh.

Lúc này Lãnh Như Băng nghĩ đến những tâm nguyện chưa hoàn thành. Mặt mũi bị hủy hoại, hữu thủ bị phế làm hào khí mới khôi phục trong chàng tiêu thất gần hết.

Giây phút này chàng chỉ muốn đến gặp Lý Tiểu Hồ, nói cho hắn biết thân phận thật sự của hắn, sau đó lên Hoàng Hạc Lâu hỏi thăm sự sống chết của Vương Tích Hương, xem nàng đã chết thật hay đã luyện thành Ma Công? Cuối cùng chàng muốn trở về thăm lại mẹ già lần cuối rồi sẽ đi tìm một nơi hoang sơn dã lĩnh không một bóng người để kết liễu cuộc đời tàn phế của mình.

Lãnh Như Băng ngẩng mặt lên nhìn bầu trời sao lấp lánh, ngơ ngẩn xuất thần bước đi về phía trước. Bao nhiêu kỳ ngộ bi thảm, bao nhiêu đả kích trong thời gian ngắn đã làm cho chàng trở nên tùy ngộ nhi an, quá khứ hay tương lai đối với chàng đều trở thành hư ảo, chàng không còn nghĩ đến chúng nữa. Giờ chính chàng cũng không biết mình nên đi đâu về đâu?

Đột nhiên phía sau lưng có người cất tiếng:

—Lãnh Như Băng.

Lãnh Như Băng dường như không thể tin vào tai mình, trên thế gian này còn có người nhận ra được chàng. Chàng liền dừng bước, quay đầu nhìn đối phương ngơ ngẩn hỏi:

—Gọi ta?

Một tiếng thở dài cất lên:

—Quả nhiên là chàng.

Dưới ánh sao ảm đạm, Công Tôn Ngọc Sương chậm chậm bước ra.

Lãnh Như Băng nhìn rõ đối phương, tinh thần đang lơ ngơ như bưng tỉnh, bất giác nộ khí xung thiên lạnh lùng nói:

—Cô nương hại ta đến như thế này, lẽ nào còn không chịu buông tha?

Công Tôn Ngọc Sương chậm chậm đưa tay ra nắm lấy hữu thủ của chàng ôn nhu nói:

—Ta dùng «Phát Mạch Thủ Pháp» đả thương hữu thủ của chàng, nếu không sớm trị liệu, kinh mạch sẽ tắc nghẽn, cánh tay này của chàng coi như phế bỏ.

Lãnh Như Băng giật mạnh tay lạnh lùng nói:

—Tàn phế một cánh tay thì có gì? Lãnh Như Băng này đã trở thành phế vật từ lâu rồi.

Công Tôn Ngọc Sương không hề nổi giận, chỉ chớp chớp hai mắt nhìn Lãnh Như Băng nói:

—Có một chuyện ta cần nói với chàng. Ta cảm thấy có lỗi với chàng.

Lãnh Như Băng vẫn giữ thái độ lạnh lùng:

—Cô nương không cần giả bộ mè nheo khóc chuột. Anh hùng thiên hạ đều là cừu nhân của cô nương, một Lãnh Như Băng nhỏ bé như ta có đáng gì đâu?

Công Tôn Ngọc Sương ôn nhu nói:

—Chàng khác với bọn chúng. Ta đối với bọn họ là thù hận còn đối với chàng là yêu thương, đồng tình, hối hận và xấu hổ...

Lãnh Như Băng nói:

—Lãnh Như Băng ta dù chết không đất chôn cũng không cần cô nương đồng tình...

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Đây không phải là đồng tình, mà là một thứ tình cảm không thể biểu đạt được... vừa xấu hổ, vừa hối hận, vừa yêu thương...

Lãnh Như Băng khinh miệt nói:

—Cô nương cũng biết xấu hổ, hối hận ư, đây đúng là một chuyện đáng buồn cười đấy?

Công Tôn Ngọc Sương vẫn nhẫn nại nói:

—Chàng và người khác không giống nhau. Chàng là chính nhân quân tử.

Lãnh Như Băng mỉa mai:

—Cô nương quá khen, tại hạ gánh không nổi đâu.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Đây là những lời thật lòng của ta, chàng không tin ta cũng không có cách nào ép chàng tin được...

Lãnh Như Băng cười lớn nói:

—Tin hay không tin đâu có gì quan trọng. Đa tạ cô nương đã trân trọng tại hạ.

Nói đoạn quay người bỏ đi.

Nhưng chỉ nghe thấy tiếng gió lướt bên tai, Công Tôn Ngọc Sương đã đứng án ngữ trước mặt chàng nói:

—Bất luận chàng có đồng ý hay không, ta cũng phải trị liệu thương thế cho chàng trước, sau đó sẽ nói cho chàng một việc quan trọng.

Lãnh Như Băng biết mình không thể kháng cự lại nàng, đành cúi đầu nói:

—Đa tạ cô nương liệu thương.

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười ôn nhu, hai cánh tay ngọc nắm lấy cánh tay bị thương của Lãnh Như Băng xoa bóp.

Đáng lẽ đây là một bức tranh hoàn hảo tràn đầy nhu tình mật ý, nhưng Lãnh Như Băng lại không thèm nhìn Công Tôn Ngọc Sương mà ngẩng đầu lên nhìn trời, khiến cho bức tranh trở nên không hoàn chỉnh.

Ước chừng một tuần trà công phu thì Công Tôn Ngọc Sương buông tay ra nói:

—Xong rồi, mạch máu đã lưu thông.

Lãnh Như Băng thu tay lại buông một câu cộc lốc:

—Đa tạ!

Nói đoạn quay người bỏ đi.

Công Tôn Ngọc Sương giận dữ hét lớn:

—Đứng lại.

Lãnh Như Băng dừng bước quay đầu lại hỏi:

—Cô nương còn gì phân phó?

Công Tôn Ngọc Sương không nói gì, chậm chậm lấy trong bọc ra một bình ngọc đưa cho chàng.

—Đây là thuốc có thể khôi phục dung mạo lại cho chàng.

Lãnh Như Băng tiếp lấy lọ thuốc nói:

—Đa tạ cô nương ban thuốc.

Công Tôn Ngọc Sương lại nói:

—Còn một chuyện ta muốn nói với chàng, ta mong chàng bình tĩnh lắng nghe.

Lãnh Như Băng giật mình nói:

—Về cái chết của Vương Tích Hương?

Công Tôn Ngọc Sương trả lời:

—Không sai. Bệnh của nàng ấy đã nhập cốt, dù Hoa Đà tái thế, Biển Thước trùng sinh cũng không chữa khỏi được.

Lãnh Như Băng đột nhiên trợn mắt nhìn Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Cô nương giết nàng?

Công Tôn Ngọc Sương chậm chậm cúi đầu né tránh ánh mắt dữ dội của chàng khế nói:

—Ta đích thực có ý đó.

Lãnh Như Băng bi phẫn hét lên:

—Cô nương đã hứa với ta sẽ không thương hại đến nàng.

Công Tôn Ngọc Sương dịu dàng giải thích:

—Vương Tích Hương mà còn sống ngày nào, thì ngày đó ta không thể ăn ngon ngủ yên. Ta rất muốn giết chết nàng, bất quá là ta không xuất thủ giết người, khi ta đến Mai Hoa Cư thì đã thấy Hương Cúc và Tố Mai đang làm hậu sự cho nàng.

Lãnh Như Băng sững sờ hỏi lại:

—Chuyện này là sự thật?

Công Tôn Ngọc Sương quả quyết nói:

—Không sai. Ta đã đích thân khai quan, kiểm tra xem nàng đã chết thật hay chưa.

Lãnh Như Băng phần nộ nói:

—Là cô nương ép nàng phải chết.

Công Tôn Ngọc Sương khẽ lắc đầu, vuốt tóc nói:

—Ta đến đó đích thực muốn giết chết nàng, nhưng ta đã đến chậm một bước nên không có cơ hội xuất thủ.

Nói đến đây thì nàng thở dài một tiếng mới nói tiếp:

—Ta không giết nàng, nhưng trong lòng vẫn hổ thẹn với chàng.

Lãnh Như Băng chợt cảm thấy đầu váng mắt hoa, ngực tức như búa bổ, chỉ hận không thể chém Công Tôn Ngọc Sương ra làm trăm ngàn mảnh, nhưng với võ công của chàng bây giờ cách biệt quá xa với nàng, tự biết mình không phải là đối thủ nên đành nhẫn nhịn, cất tiếng nói lạnh như băng:

—Tuy cô nương không tự tay giết chết nàng, nhưng nàng đã bị cô nương bức đến không còn đường đi nên mới phải chết thảm như vậy.

Công Tôn Ngọc Sương lên tiếng phản đối:

—Chàng sai rồi, là do nàng bệnh mà chết. Hừ, tuyệt chứng đó thật lợi hại, ngay cả Vương Tích Hương cũng phải cúi đầu.

Lãnh Như Băng nói:

—Cô nương đã biết vậy, tại sao còn cảm thấy xấu hổ với ta?

Công Tôn Ngọc Sương dịu dàng giải thích:

—Tuy ta không hạ thủ sát nhân, nhưng ta cũng có ý định đó. Ta đã phản bội lại lời hứa với chàng, đuổi đến tận Mai Hoa Cư. Nếu như lúc đó nàng chưa chết, ta nhất định cũng không buông tha nàng. Giờ nàng đã chết...

Lãnh Như Băng lạnh lùng ngắt lời:

—Cô nương có thể kê cao gối mà ngủ, tung hoành thất hải, oai trấn cử châu mà không bị ai cản trở nữa.

Công Tôn Ngọc Sương thở dài nói:

—Sự thật không như chàng nói, giờ ta chỉ cảm thấy hổ thẹn với chàng.

Lãnh Như Băng cười lớn nói:

—Vương Tích Hương giờ đã thành người thiên cổ, Công Tôn cô nương muốn nói gì chẳng được...

Công Tôn Ngọc Sương thở dài nói:

—Là thật. Nếu như chàng không tin ta cũng không có cách nào. Ta đã thất hứa với chàng một lần, nay ta sẽ đáp ứng chàng ba điều kiện để bồi thường. Bất luận là chuyện gì, chỉ cần chàng nói ra, ta đều đáp ứng.

Lãnh Như Băng nói:

—Vương cô nương đã chết, cho dù ba trăm điều, ba vạn điều cũng chẳng để làm gì?

Công Tôn Ngọc Sương ngăn người nói:

—Chàng rất yêu Vương cô nương?

Lãnh Như Băng nói:

—Không sai, trong lòng ta chỉ có một Vương Tích Hương mà thôi.

----- o0o -----